

ВЕЛИКИ ХОРА

Дѣдо Толстой

Графъ Левъ Николаевичъ Толстой е роденъ въ с. Ясна Поляна, Русия, презъ 1828 г.

Заслугитѣ на дѣдо Толстой, както го наричатъ всички, сж голѣми, не само като знаменитъ писателъ, но и като учителъ на хората, да бждатъ смирени, добри, да обичатъ правдата, земята, трудолюбието.

Дѣдо Толстой е най-голѣмия руски писателъ, известенъ по цѣлъ свѣтъ съ своитѣ прочути романи „Война и миръ“, „Анна Каренина“, и много др. Тѣ сж предведени на всички езици. Хората го четатъ съ любовъ. Обичатъ го и малки и голѣми. Писалъ е и за деца. Той се смѣта за баща на руската литература.

Дѣдо Толстой почина презъ 1910 год. въ дълбока старостъ. Негови почитатели отъ цѣлъ свѣтъ се стекоха да го изпратятъ и да му изкажатъ още веднѣжъ признателността на всички човѣци по земното кълбо къмъ неговитѣ велики творби.

Троицата другари: Спасъ — Мечока
Тополата и Славето — Свиѣчока,
събраха се, разискваха кроиха,
и най-подиръ, и тримата решиха:
— На „Черни-врѣхъ“ ще идемъ тоя пѣтъ
и съ пѣсни ще прекараме деньтъ!

На утрото туриститѣ се събраха,
лицата имъ усмихнати горѣха...
— Ей, слушайте, другари, — рече Мечо, —
да бързае, че слѣнцето припече! —
И тримата, въ гър итѣ съ устремъ скжпъ,
потеглиха съсъ раници на грѣбъ...

Край пѣтя имъ разтилахъ се ниви,
бѣлбукахъ поточета пѣвливи,
възторжено обаждана се птички
отъ китнитѣ, пробудени горички,
а тримата туристи въ бавенъ ходъ
вървѣха вече потънали въ потъ.

Изминаха тѣ пѣтя равенъ лесно,
навлѣзоха въ гората малко въ дѣсно
по стрѣмната и тѣсничка пѣтека
и тукъ Свиѣчока викна: — Хей, полека!
Поспрате да поемемъ малко дѣхъ,
че още е далече „Черни-врѣхъ“!

И другитѣ, готови за почивка,
посрещнаха поканата съ усмивка.
— Ехъ, дяволъ да го вземе, душно, жежко,
и раницата взе да става тежка, —
въздѣхна и протегна вратъ Свиѣчока, —
а врѣхъ е то, далечъ е, нависоко!

че ти си отъ Бургасъ
и се наричашъ Дечка,
а азъ съмъ страшна Мечка.

— Охъ моля те, мечано,
съсъ руното непрано,
прости ми — псета куци
неща да впрѣгамъ нивга
отъ днеска въвъ каруци.
— Ще видя — че и азъ
отивамъ въвъ Бургасъ!
И рунтавата мечка

МЪРЗЕЛИВИТѢ

— Ухъ, ти пѣкъ, Свиѣчо, ужъ прѣвъ рече,
че искашъ да отидемъ надалече,
а ето, че се плашишъ! Ей, братленце,
ще постопишъ отъ тлѣстото вратленце
ти доста отъ излишната си масъ, —
закачи се Мечока съ веселъ гласъ...

Всрѣдъ тоя кѣтъ тѣй хубавъ и прох-
ладенъ
Тополата, почувствувалъ се гладенъ,
покани и посегне къмъ торбата:
— Какъ бързо огладнѣвамъ въ планината!
Я, малко да похапнемъ хлѣбъ и лукъ,
и постната храна е сладка тукъ.

ПРИКАЗКА НА

Деца погледнете!
Вижте туй кокиче, —
нѣкога то бѣше
мѣничко момиче.
Клето бѣ сираче,
безъ баща, безъ майка,
кой за него плаче,
кой ще се завайка?
— Хайде събуди се! —
рано посрѣдъ зима
машеа го вика,
зла и нелюбима.
— Грабвай стомни, бѣгай
въ тъмната горица,
отъ извора прѣсенъ
донеси воденица!..
— Майко, съжили ме,
че сама не смѣя!..
Чувай що хортувашъ?
Що се ти страхувашъ?
Ето минзухара
тебъ ще е другаря,
а тамъ кукуряка,
насрѣдъ пѣтъ те чака...
Грабнало две стомни
и върви детето,
отъ страхъ не се помни,
тупка му сърдцето.

3)

че рекохъ до Бургасъ
като войникъ да уча
да яхамъ конъ и азъ!
— Тогава хайде сбогомъ
немирень, палавъ Гого!
И рунтавата Мечка
потегли пакъ безъ прѣчка.
Обърна си тевтера:
— Кого ли ще намѣря?
Запомнихъ вече азъ —
живѣе въвъ Бургасъ
и палавата Дечка!
И Рунтавата Мечка
зжбитѣ си затрака
и трѣгна пакъ изъ влака.
Тя много тукъ не скита
и никой не попита.
До мѣничка вратичка
тя гледа ученичка,
че впрѣга въвъ каруца
псе слабо, още куца.
— Това ще е май Дечка! —
каза си нашта мечка.
Протѣгна своята лапа
ржжава и захапа.
— Не виждашъ ли какъ куца,
че впрѣгашъ го въ каруца!
О, зная вече азъ,

МЕЧЕШКИ

ВЕСЕЛА
отъ Трифуръ

закрачи пакъ полечка.
Насреща стройно крачи
началникъ, съ два спирачи.
— Билети всички мола,
минава тукъ контрола!
Мецана сви кожуха,
направи се на глуха.
Отъ тая стройна стража
намѣсти се въ багажа.
Кондуктора изсвирка:
— Наблужи нова спирка.
И после леко влака
по релситѣ затрака!
— Билети всички мола,
билети за контрола!
Началникътъ се спжна
въ непрано руно вълна.
— На кой е тозъ кожухъ,
защо се не обаждъ,
какво се прави глухъ?
— Каква е тая банда,
мечана викна страшно:
— Пжтувамъ контрабанда!
Ще ви отплатя азъ